

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 4

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Jezus živi! Aleluja!

Preko dežele kipi velikonočno veselje. Postni čas je pri kraju, čas veselja je napočil. Aleluja! Kristus živi! Aleluja! Orgle buče, zvonovi zvonijo, bandera plapolajo v pomladnem vetru, srca pa vriskajo. Jezus je vstal s svojo lastno močjo častitljiv iz groba in je dokazal s tem, da je Bog in da je vse resnica, kar je učil. In kakor je On vstal, tako bomo vstali tudi mi; pa večno srečni bomo, če smo z Jezusom bogu-vdano živeli na svetu.

Žalostno je veliki teden, tako nedopovedljivo žalostno, toda veliko soboto, veliko nedeljo — o tedaj je nebeško lep, tedaj kar gori veselje iz vsakega otroškega srca.

Pa pravi star pregovor: »Deljeno veselje je dvojno veselje.« Bratci! Sestrice! Vaše velikonočno veselje morate deliti, če hočete, da bo dvakrat večje, kot je. Če imate kos velikonočne potice ali tri lepo obročene piruhe — vem, da si želite še enega kosa sladke potice in še treh piruhov. Kako naj bo pa vaše velikonočno veselje dvakrat večje? Če ga delite! S kom pa? Tega še ne povem, povem pa nekaj drugega: za to delitev je potrebno zatajevanje. Pa si bo mislil kdo izmed vas:

Uh, ta urednik je pa hudoben človek, ker otroke na vse čudne načine muči in govori naprej in naprej o samem zatajevanju. Za post nam je naložil križev, da smo jih komaj nosili, zdaj nam pa še za veliko noč ne da miru. Da se ne boste le preveč ustrašili, vam bom povedal najprej lepo pravljico:

Pred mnogimi leti je živel na visokem gradu dobra princeska. Šla se je nekoč v gozd sprehajati. Ko jo je skakanje utrudilo, je sedla na klopco za grmiček. Pa so prišli tedaj tja trije ubogi otroci. Prvi pravi: »Ali menita, da nas bo Jezus res uslišal in obdaril?« Drugi: »Resnično. Tu pod grmiček denimo košarice. Ko se vrnemo, bodo polne rdečih piruhov.« Tretji: »Med tem, ko bomo mi pri vstajenju, bo Jezus prišel in nam bo napolnil košare.« In so šli. Princeska pa je stekla v grad in se vrnila z velikim jerbasom velikonočnih dobrot ter napolnila z njimi košarice pod grmom. In se je skrila. Pa so se vrnili dečki in veselo zavriskali, ko so zagledali polne košarice. Zahvalili so vroče Jezusa in hoteli oditi. Pa je stopila izza grma princeska in jim je rekla: »Le hvalite Jezusa. Zaradi njega sem vam položila svoje velikonočne darove v košarice. Povem vam, da tako veselih velikonočnih praznikov še nisem doživela.«

Ali razumete to pravljico? Princeska je napravila veselje. Če si deklica, ali bi tudi ti rada postala taka princeska — in če si deček, ali ne bi tudi ti rad postal princ? »O seveda bi rada postala princeska in princ — toda midva sva uboga otroka.« Ne govorita tako: Ali ne vesta, da je Jezus vajin bratec, da sta tudi vidva kraljeva otroka, četudi morda prav ubožno oblečena, ako sta le čista in sveta.

S kom boš torej delil velikonočno veselje?

Odgovor: Z ljubljenci Jezusovimi, z ubogimi bolnimi otroci. Toda kako? vprašaj. Poslušaj! Za veliko noč pri vas boljše stvari jeste. Ali ne? Prav gotovo pa poznaš ubogega otroka, ki tudi za veliko noč nič boljšega ne dobi. Prosi ata ali mamo, da smeš temu siromačku kaj od svojih dobrot odstopiti, morda kos police, par piruhov, pomarančo. Za veliko noč si dobil novo obleko — kaj ko bi mamica tvojo staro pretesno obleko malo priredila in ti bi jo nesel ubogemu otroku. Poglej, to je deljeno velikonočno veselje. Pa še nekaj: Ti poznaš otroke, ki »Lučke« še ne poznajo, pa jim jo posodiš za te velikonočne dni. S tem pa ti ne deliš velikonočnega veselja samo z ubogimi otroci, ampak tudi z urednikom »Lučke« in z Jezusom samim. Pa še: Bliža se že sveti, mi-

losti polni čas prvega sv. obhajila. Ti poznaš prvoobhajance, ki so tako ubogi, da si ne morejo kupiti molitvenika, kaj šele oblekice. Ali bi ti ne hotela postati princeska, oziroma prince ter deliti veselje? Pridi sem, da ti povem na uho! Tega ne sme slišati nihče drugi! Stopi k mami in atku pa prosí, milo prosí za onega siromačka, saj veš, za Tomažka, za Špelico, za Jurčka, za Katričo...

Jezus živi! Aleluja! Bratec in sestra, v vajinem srečanju živi in množi vajino velikonočno veselje, ker ve, da sta sklenila osrečiti tega ali onega ubožčka in deliti z njim velikonočno srečo.

Jezus živi! Aleluja!

VELIKONOČNO JAGNJE.

Velikonočno Jagnje gre iz objema smrti in teme v kraljestvo luči in življenja.

Preko nežnih cvetk in trave trosi bisere krvave in banderce zlato nosi.

Kamor mu iz srčne rane kapljica skrivnostna kane — cvetka bela vsklije.

Ali so iz vaših src že zagorele velikonočne cvetke bele?

Kjer banderce se zasveti, srca morajo vzplamteti — Jagnjetova milost jih obsije.

Jagnje božje mimo gre; iz odprte srčne rane kri mu dragocena vre.

Bratci moji in sestrice! Ali duše svoje ste mu dali? Ali ste v njegovi krvi jih oprali?

Trideset nagrad.

Na moja vprašanja glede »Jezusovih dni« sem dobil izredno veliko odgovorov; pa še vedno prihajajo. Samo iz Dobrove pri Ljubljani sem prejel 33 pisem. Nekatera pisma so zares kar izvrstna. Zaradi tega sem prvotnih 10 nagrad pomnožil s tremi. Prihodnji mesec bom priobčil najboljša pisma v »Jezusovi pošti«, poleg tega pa tudi imena vseh onih, ki jim bo žreb odločil kako nagrado.

Zgodba o Jurčku in Zinki.

Pomlad je v deželi. Otroci vriskajo v zlatem žaru toplega solnca in sveže zelenje in cvetje vriska ž njimi.

Pod kostanjem pleše gruča deklic svoj ringaraja, na klopi poleg sede druge in se igrajo s svojimi punčkami. Dečki pa so tam ob strani in se posvetujejo med seboj, kakšno igro naj bi pričeli. Pri tem pogovoru pa jim uhajajo pogledi zopet in zopet na mogočni kostanj. Kaj vendar nameravajo? Dolgo se prerekajo, končno pa je uganka vendarle rešena.

Močan dečko pograbi kamen in ga vrže v kostanj. Vrhu kostanja na mogočni veji vihra črna capa. To capo morajo na vsak način zbiti z drevesa, pa naj velja kar hoče. Dečki prično lučati kamene. Kdo bo zmagal? Jurček je seveda pri tem opravilu najgorečnejši, čeprav mu je mamica komaj pred uro položila na srce: »Ne meči kamenov! Marsikak pobič je napravil s tem veliko nesrečo.«

Deklice prestrašene zakriče in prosijo dečke, naj vendar prenehajo s to nevarno igro. Toda fantiči preslišijo to nežno prošnjo in se v svoji gorečnosti ne menijo za nobeno stvar. Kamen sika za kamenom skozi zrak, se zadene ob kostanjevo vejo in pade ob deblu na tla.

Deklice se razlete na vse strani. Le mala Zinka, hčerka uboge vdove, se obotavlja za trenotek; na vsak način hoče vzeti s seboj svojo ljubo punčko. Pa je prav takrat prižvižgal kamen deklici v glavo. Sirotica je kriknila in se sesedla.

To je bilo razburjenje! Dečki so se razpršili na vse strani. Deklice pa so zacvilile in stekle k svoji prijateljici, ki je ležala kot mrtva na tleh. Tedaj pa je prišel iz bližnje hiše mož, je dvignil ranjenega otroka in ga nesel domov.

Vsi fantiči so bili v velikih skrbih, najbolj potrta pa sta bila Jurček in Vilko, ko sta šla zamišljeno proti domu.

»Jaz je nisem zadel,« je pretrgal Vilko molk.

»Ali hočeš s tem reči, da sem jo ranil jaz?« se je razburil Jurček.

Vilko je že odprl usta, da bi odgovoril, tedaj pa je zapazil, kako ga je njegov močni tovariš preteče pogledal.

»Čas je, da grem domov,« je dejal Vilko prav naglo, pa je pustil tovariša sredi ceste in zbežal kot veter po drobni stezi.

Jurček je hotel najprej teči za njim, pa se je premislil in je šel počasi s povešeno glavo dalje.

»Ti si bil tisti,« se mu je oglasila vest. »Tisti trenotek si samo ti vrgel kamen, nihče drugi. Kaj si storil? Če deklica umre, si ti morilec — morilec!!«

Tedaj se je polastila nesrečnega dečka velika groza, pa je pričel teči, kot da so mu rablji že za petami.

Ves razgret in poten je planil v hišo.

»Kaj pa ti je?« vsklikne mati, ko zagleda Jurčka tako preplašenega. »Kakšen pa si? Kaj se ti je zgodilo?«

Deček nekaj zamomlja, česar pa mati ne more razumeti. Toda skrbno materino srce se s tem ne zadovolji: »Jurček, govóri! Ne prikrivaj mi!«

Pretežak je bil kamen, ki je težil ubogega fantiča. Z glasnim jokom se je vrgel mamiči okrog vratu ter ji povedal vse.

Mati se je silno prestrašila: »Zakaj pa nisi bil pokoren? Kaj naj počnemo, če je Zinka umrla?«

Pa ni rekla Jurčku nobene druge trde besede, ker je videla, kako trpi vsled te strašne misli, temveč je takoj poslala dekle, da poizve, kako je z ranjeno deklico.

Jurček na obisku pri ranjeni Zinki.

Dolge so bile tiste minute za mamico in Jurčka, ko je odšla dekla. Pa sta se oba oddahnila, ko sta zvedela, da se je Zinka že zavedla, da leži sicer v postelji in da jo boli glava, pa da bo jutri že zopet vstala.

Jurček je zašepetal tiho molitev Jezusu v zahvalo in dve solzi tihe sreče sta mu zdrknili preko lic. Krepko je prijel mamico za roko in je vskliknil: »Mamica, nikdar več ne bom metal kamenov — to vam trdno obljubim.«

Jurček je obljubo tudi v resnici držal.

K Zinki pa je prišlo na večer njene nesreče zelo sladko veselje. Mamica je poslala svojega Jurčka k njej z velikonočno košaro, v kateri je bilo polno izvrstnih stvari, kakršnih Zinka po očetovi smrti ni nikdar več pokusila. Tako se je razveselila, da je popolnoma pozabila na bolečine. Jurček pa jo je prosil odpuščanja, ji razkazoval darila, jo tolažil in se z njo prav nedolžno zabaval.

Ko je zvedel, da bo šla Zinka v začetku majnika k prvemu sv. obhajilu, ji je obljubil, da bo prosil mamico, naj preskrbi ubogi deklici snežnobelo obleko.

»Mamica mi te moje prošnje ne bo odbila — to vem za gotovo,« je dejal v slovo Jurček in stekel proti domu.

Kako ljubeznivo so se tedaj lesketale zvezde na nebu! Tisti večer pač ni nihče zrl vanje, ki bi bil srečnejši od našega Jurčka.

Jezus, jasna Lučica.

Jezus, jasna Lučica,
vodi naša srčeca
v angelski nedolžnosti
po poti božjih čednosti!

Razsvetluj nas vsaki čas
in ogrevaj z žarom nas.
Ob grenki smrtni uri
odpri nam rajske duri!

Franc Drenovec.

Božje oko.

»Ivo!« pravi pobožna mati svojemu ljubljenu sinčku.
»Ivo, ti moraš postati svetnik!«

»Svetnik?« se začudi fantek. »Kaj pa je to? Kaj naj pa storim?«

»Nič posebnega ti ni treba storiti. Misli vedno samo na to, da te pri vseh tvojih delih opazuje božje oko. Potem bo v tvojem srcu vzplamenela prava ljubezen do Jezusa in zaradi Jezusa boš ljubil vse ljudi.«

Tedaj je deček sklenil roke in je vzkliknil: »Svetnik hočem postati! Na vsak način hočem postati svetnik! Božje oko

»Ivo, ti moraš postati svetnik!«

me neprestano gleda. Ljubiti hočem Jezusa in zaradi njega vse ljudi, posebno še uboge.«

Tako je govorila mati s svojim sinčkom vsak dan. Njene besede niso padle na nerodovitno zemljo, ampak so obrodile stoteren sad. Ivo je postal goreč duhovnik, ki je storil neverjetno veliko za čast božjo in za trpeče siromake.

Fantiček in dekliček! Tudi vidva morata postati svetnika! Ali vesta, da smo našo »Lučko« prižgali samo radi tega, da bi vama svetila na poti do svetništva? Ali mi to verjameta? Poglejta! Vidva sta ustvarjena za nebesa; tja pa ne more priti nič nesvetega. Torej, morata postati sveta! Drugače še v nebesa ne bosta mogla. Pa nikar ne mislita, da zahtevam od vaju nekaj silno težkega. Ne! Ni treba, da postaneta mučenca, ni treba, da bi se strogo postila, ni treba, da bi delala čudeže — ne! Samo eno je potrebno: da izpolnjujeta povsod božjo voljo. Pri vseh svojih delih se zavedajta, da vaju Bog neprestano gleda — in postala bosta čisto gotovo svetnika.

K Jezusu sta odšli.

Studenice 12. III. 1931.

Žalostne in vesele Vam pišemo studeničke učenke to pi-semce. Vsi otroci, ki že znamo čitati, imamo »Lučko z neba«. 100 izvodov imamo. Vesele in hvaležne smo Vam, g. pater, za lepo »Lučko«.

Žalostne smo pa bile to šolsko leto že dvakrat. Smrt nam je v jeseni vzela malo Z o f i k o V a c a c iz drugega šolskega leta. Kako pridna je bila, pa mala mučenka, ker je vsled operacije na vratu tolikanj trpela, da ji je menda dve leti kar hropelo v grlu. Vsi so jo pomilovali. Rade smo jo imele! Jezus jo je pa vzel k sebi.

Zadnjega februarja je kar nagloma zjutraj med sveto mašo umrla A n i c a O r e š i č iz III. razreda. Stara je bila 8½ leta. Dvakrat je že bila v bolnici operirana. Zato ji je srce opešalo. Zadnjič se je udarila na nogo in zdaj ni mogla v šolo. Pa še dan pred smrtjo je pridno pletla v posteljici in željno čitala drugo številko »Lučke z neba«. Prosila je mamo za 50 par, da bi plačala tretjo številko. Pa je ni več dočakala. Na Marijino podobico z Rakovnika je v bolezni preprosto napisala: »Marija, Orešič Anica in Jezus.« Našli so ata in mama podobico po smrti pri njej. Kako rada je obiskovala Jezusa in ga v sv. obhajilu prejemala. Žal, da nimamo slike. Poslale bi jo Vam za »Lučko«, da bi videli, kako je lepo spančkala na mrtvaški posteljici, kakor tista deklica, ki jo je Jezus od mrtvih obudil. Pa smo ji venčke nosili in med celim spre-vodom in pri sv. maši zanjo glasno molili sv. rožni venec. Naj ji zdaj sveti večna Lučka Jezus!

Zdaj pa že komaj čakamo četrte številke. Jezusa pridno obiskujemo, odkar imamo listek »Jezusovi dnevi«. Vsi imamo tište listke ter pišemo Jezusu križce, kakor ste nam naročili v »Lučki«. Prej nismo tako hodili k Njemu. Otroci prvega razreda bi že tudi radi imeli »Lučko« in se pridno učijo čitati, da bi jo že potem lahko dobivali. Listke smo pa za prvi petek že dali na oltar Jezusovemu Srcu.

Zelo radi bi vedeli, kaj mislite, gospod pater, z našimi listki? Molimo za Vas.

Micika Lešnik.

† Žarko Vojvoda.

Ali ste ga poznali? Čudovito ljubezniv fantiček je bil. V njegovih velikih rjavih očeh so počivale same nedolžne lilije. Kakor sveža cvetka je bil naš bratec Žarko. Kdor ga je poznal, ga je moral vzljubiti. Pa smo ga imeli radi, zares smo ga imeli radi. Jezus pa ga je imel še raje kot mi. Zato ga je vzel iz naše srede k sebi. — Doma-lega vsak dan se je ves blažen približal obhajilni mizi. Ko se je v bolnici prebudil po težki operaciji, je bila njegova prva prošnja: »Pokličite gospoda kateheta!« in sem prišel. Pa sva se tako lepo pripravila za zadnjo pot. Od tistega dne dalje je prejel na smrtni postelji vsak dan sv. obhajilo, dokler se ni pogreznil v težko omedlevico. Kadar sem mu položil Jezusa v njegova izsušena usta, me je pogledal z vprašujočim pogledom: »Kajne, da je Jezus ves moj?« »Samo tvoj je, Žarko, ves je tvoj!«

ŽARKO VOJVODA,
učenec 5. razr. v Marijanišču.

tako sem mu odgovarjal. '— Prišel sem k njemu ravno, ko se je po dvodnevnem spanju prebudil. Pa mi je zašepetal: »Kako žal mi je, da nisem ta dva dneva mogel Jezusa prejeti«. — Strašne so morale biti njegove bolečine v glavi — bil je namreč dvakrat operiran v srednjem ušesu — pa ni nikdar tožil, niti stokal ni. Vprašali so ga: »Ali trpiš?« Odgovoril je: »Kako je šele Jezus trpel, ko je imel trnjevo krono na glavi!« Na vprašanje: »Ali bi rad umrl?« je dejal: »O, k Jezusu bi šel rad!« Bratec moj ljubi, zdaj si res šel k Jezusu, zdaj počivaš na njegovem božjem Srcu. — In z »Lučko« je imel naš Žarko toliko veselja! Še na smrtno posteljo smo mu jih morali položiti 30 izvodov, da jih je mogel izročiti svojemu bratrancu Francelju. Zelo težko je govoril takrat, ko mu je rekel: »Veš, Francelj, prodaj 'Lučke'! Pa ne smeš jih prodajati tja v en dan, da prejmeš denar, ampak zato, da širiš dobro stvar.« — Naj vam povem še, kako lep pogreb je imel naš Žarko! Njegovi sošolci, okrašeni s križarskimi trakovi, so mu zapeli »Vigred« in »Križarsko himno«. Ko sem se v kapelici poslovil od njega s kratkim nagovorom, smo vsi zajokali, celo grobarji. Eden izmed njih mi je po pogrebu priznal: »Gospod, še pri nobenem pogrebu nisem jokal. Danes pa se nisem mogel zdržati.« — Žarko je bil tudi vnet Frančiškov križar. Sv. Frančišek mu je bil lučka — pa ga je pripeljal do velike božje Luči.

Žarko, mi bomo nosili solnčno jasen spomin nate skozi življenje. Ti nas pa tudi nikar ne pozabi! Prosi pri Jezusu za svojo ubogo mamico, ki je ostala čisto sama. Glej, samo Jezus jo more potolažiti. In še za nas prosi, da bomo prišli za Teboj v večno nebeško domovino.

Tvoj katehet.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Mišmaška: »In misliš, neznosni paglavec, da bom tvoje zločine mirno prenašala, berač, ki te iz usmiljenja redim!«

Drago je postal rdeč kot kuhan rak. Čutil je, kako ga grabi togota, pa vendar se je premagal in hladno odgovoril:

»Za mojo hrano ne izmečete prav veliko; radi nje ne boste obubožali.«

Mišmaška: »Nesramnež! Kaj pa tvoja obleka, stanovanje, perilo?«

Drago: »Moja obleka, ha! Bolj oguljene in zdelane še be-
rač nima! Povrh pa še prekratka in preozka! Kadar grem na
cesto, me je sram...«

»Tem bolje!« ga preseka teta in se hudobno zareži.

Drago: »Počakajte! Saj nisem še do konca povedal: Sram
me je za vas, kajti vsak mi pravi: Tvoja teta mora biti pa
presneto skopa, da te tako slabo oblači!«

»Ako se mi približate, zažgem zastore, hišo in vaše kiklje, vse!«

Mišmaška: »No, veš kaj, to je pa že od sile! Čakaj, jaz
ti pokažem!«

Teta je stekla po palico. Ona pograbi palico, Drago pa
vžigalice, vzame eno iz škatlice in steče k zastoru:

»Ako se mi približate, zažgem zastore, hišo in vaše kiklje,
vse!«

Mišmaška obstane kakor ukopana. Vžigalica je gorela de-
set centimetrov od resic mezlanastega zastora. Teta je bila
od togote vsa rdeča in se tresla od strahu. Na vsak način je
hotela Dragotu naložiti obljubljenе batine. Vendar pa tudi ni
mogla dopustiti, da bi svojo pretnjo uresničil. Bila je torej
v strašnih škripcih in videti tako grozeča in satansko zlobna,
da je bilo Dragota kar groza. Ko mu je prva vžigalica jela
ugašati, je brž prižgal drugo, preden je še prvo zavrgel.
Skenil pa je, da se bo s teto pogajal.

Drago: »Obljubite mi, da se me ne dotaknete, da me na noben način ne kaznujete, pa vžigalico ugasnem!«

»Capin!« sikne teta in se kar peni od togote.

Drago: »Odločite se, teta! Ko prižgem tretjo vžigalico, vas ne bom več poslušal in vam zastore zažgem!«

Mišmaška: »Vrzi vžigalico proč, nesrečnež!«

Drago: »Vržem jo, ko vi vržete svojo palico. (Mišmaška jo vrže proč.) Ko mi boste še obljubili, da me ne boste topli, da me ne boste kaznovali... Požurite se, vžigalica gre h koncu.«

»Obljubim, obljubim!« izhrope teta.

Drago: »Da mi boste dali jesti, kolikor mi bo treba... No, bo kaj? ... Torej pa tretjo vžigalico.«

Mišmaška: »Saj obljubim! Slepar! Ropar!«

Drago: »Le psujte, mi je čisto vseeno! Samo glejte, da svojih obljub ne pozabite, kajti če jih prelomite, vam zažgem hišo, pa vam kajpada ne bom naprej povedal, kdaj. Torej sva zgovorjena. Tfi! Ognja ni več.«

Drago je vžigalico ugasnil in teto vprašal:

»Ali me kje potrebujete?«

Mišmaška: »Poberi se! Ne maram te videti, lump, zločinec!«

Drago: »Hvala, teta! Takoj grem k Julki.«

Mišmaška: »Prepovem ti, tja hoditi!«

Drago: »Zakaj? Saj mi daje samo dobre nauke.«

Mišmaška: »Nočem, da bi hodil tja.«

Drago se ni še odločil, kaj naj stori, teta pa se mu počasi približa, v trenutku pograbi vžigalice, katere je bil Drago položil na mizo, z vso naglico prisoli presenečenemu fantu dve zaušnici in ga brene v noge, nato pa odvihra iz sobe ter ključ dvakrat zavrti.

»Zdaj se pa le zabavaj, fantek moj, zabavaj do večerje! Tvoje novice bom pa Julki kar sama sporočila!« Tako še zakriči ljubezniva Mišmaška skozi ključavnico. (Dalje prih.)

Še je čas!

Ali si že koga pridobil za velikonočno sveto obhajilo? Hiti! Še je čas!

Ali moliš za zakrknjene grešnike, da bi se vrnili k ljubemu Jezusu? Moli vsak dan v ta namen eno Zdravo Marijo! Moli! Še je čas!

POŠTA MALEGA JEZUSA

Danes bom priobčil še nekaj pisem, ki sem jih prejel že meseca februarja. Pisma pa, ki ste mi jih poslali v marcu, pridejo v »Lučko« v majniški številki, razume se, da samo najboljša in najzanimivejša. Ob tej priliki bom objavil tudi imena vseh tistih, ki bodo prejeli kako nagrado, oziroma sliko malega Jezusa.

Nekaj otrok se je obrnilo s pismi celo na našega prevzvišene-
nega kneza in škofa ljubljanskega. Škof so pa vsa pisma poslali uredniku »Lučke«. Naj sledi dvojce takih pisem:

Častiti gospod škof!

Zelo sem vesela »Lučke z neba«. Zdaj mnogo raje ubogam, na jutranjo in večerno molitev nič več ne pozabim. Jezusa pa ne morem obiskati, ker je pri nas cerkev vedno zaprta. Zato pozdravim Jezusa, ko grem mimo cerkve v šolo ali iz šole. Vsak večer si skrbno izprašam svojo vest.

Lepo Vas pozdravlja Križaj Angela, II. razred, Naklo.

Častiti gospod škof!

Z nepopisnim veseljem sprejemem vsako »Lučko«, ker tako lepih pripovedi še nisem brala nikoli. Vsak dan opravi-
m jutranjo in večerno molitev in tudi z večjim veseljem iz-
polnim vsako željo staršev. Jezusa pa ne morem obiskati, ker je cerkev zaprta.

Z odličnim spoštovanjem Marija Kenda, Naklo.

Odgovor: Draga Angela in Marija! Prevzvišeni knez in škof so Vaju gotovo zelo veseli, ker sta se po »Lučki« tako lepo zboljšali. Le junaško naprej, da bosta postali pravi svetnici! Tudi meni je zelo hudo, da je pri Vas cerkev vedno zaprta. Pa kaj se hoče? Jezusa kar pred cerkvenimi vrati obiščita. Ker ne moreta v cerkev, se bo Jezus zadovoljil tudi

s tem in Vaju bo blagoslovil. Ljubi Jezus gleda namreč pred vsem na naše srce, na našo voljo, kaj bi radi storili, pa vsled ovir ne moremo storiti.

Častiti g. urednik!

»Lučka« mi je v veliko veselje. Odkar izhaja ta list, se raje učim, raje ubogam in raje molim, bolj pogosto hodim k sv. maši in k sv. obhajilu. Obiskati Jezusa vsak dan iz sreča želim, pa tega ne morem, ker je pri nas cerkev zaprta, zato pa mislim večkrat na Jezusa pri svojih opravilih. Pridobiti druge za sv. mašo in sv. obhajilo, mi je težko. Če mu govorim naj bo naročnik »Lučke«, naj gre k sv. obhajilu in sv. maši, se norčuje. Ako pa bi vedel, kakšna dobrota je Jezus v najsvetejšem Zakramentu, bi gotovo ljubil Jezusa in čital »Lučko«, ki nam utrjuje vero, upanje in ljubezen do Jezusa.

Pozdravlja Vas

Pavlina Šegula, 4. razr., Sv. Andraž v Sl. gor.

Odgovor: Tvoja gorečnost za »Lučko« mi je všeč. Pri svojem apostolskem delu pa ne smeš opešati. Četudi nekateri vihajo nosove, kadar jih navajaš k dobremu, ne odnehaj. Polagoma se bodo že omehčali. Kar pa tiče zaprte cerkve, velja zate isto kot za Angelo in Marijo.

»Lučka« je zame velika sreča. Zaradi priloge »Jezusovi dnevi« sem se zboljšal v duhovnem življenju. Zdaj ne pozabim več na jutranjo in večerno molitev, rajše ubogam in tudi Jezusa rajše obiskujem. Sem tudi ministrant. Od zdaj naprej hočem delati vse za Jezusa. — Rad bi Vam še povedal o nekem učencu iz 4. razreda, ki je imel listič »Jezusovi dnevi« popolnoma zapackan. Gotovo ne zapisuje v okenca križcev. Če to objavite, dobite sklad za »Lučko«.

Esih Matko, 4. razred. Ponikva ob juž. žel.

Odgovor: Dragi Matko! Tvoje pismo je predolgo, da bi mogel vsega priobčiti. Kot mali apostol zavzemaš pač eno izmed prvih mest. 51 naročnikov si že pridobil, kar je za Ponikvo lepo število. — Ako zapaziš, da kdo ne ravna prav z »Jezusovimi dnevi«, ga pa opozori na to in mu lepo razloži, kako je treba delati križce, da bo tudi on Gospoda vedno bolj ljubil. — Sporoči mi, kako si prišel do sklada za »Lučko«!

Prečastiti g. urednik!

Sklenil sem tudi jaz postati Vaš apostol. Takoj po prejemu »Lučke«, sem razpečal vseh 10 izvodov. Pošiljam Vam de-

nar. Priporočam se Vam za prihodnjo številko, da bo čim več svetlobe od Vaše »Lučke« med mojimi prijatelji in sošolci.

Srčno Vas pozdravlja Joško Žgajnar, 4. r. Št. Janž na Dol.

Odgovor: Le zavedaj se svojega vzvišenega apostolskega dela in širi prav junaško naš listič Jezusu v veselje, kjerkoli moreš.

Preč. pater!

Lučka z neba v moje srce je prišla
in me napolnila s sladkostjo Svetega Duha.

Ako Vam je ta pesmica všeč, Vas prosim, če bi jo preložili v »Lučko z neba«.

Merjasec Franc, 3. r. Glince.

Odgovor: Ti si mi všeč in Tvoja pesemca mi je všeč, zato sem jo pa preložil iz Tvojega rožnatega pisma v »Lučko«.

Častiti gospod!

Tudi jaz sem zelo vesela »Lučke«. Oskrbeli so jo gospodična. Jaz sedaj čutim veliko ljubezen do Jezusa. Bolj pogosto bom prejemala sv. obhajilo. Tudi bom ljubega Jezusa večkrat obiskala v cerkvi. Na molitev ne bom več pozabila, raje se bom učila in raje bom ubogala. »Jezusovi dnevi« mi do zdaj ne delajo težav. Tudi druge součenke bodo naročile »Lučko«, fantje je pa ne marajo; samo eden je danes prinesel denar. — Kar čitam »Lučko«, je moje srce vse bolj veselo. Komaj že čakam prihodnje številke.

Lepo Vas pozdravlja Mohar Marija, 4. odd., Sava.

Odgovor: Ne smeš pobičem vzeti za zlo, če niso za »Lučko« precej vneti. Je pač tako: ponekod so deklice bolj goreče, drugod pa zopet fantički. — Postani tudi Ti apostol in zlasti fantkom daj povsod lep zgled in jim posodi »Lučko«, da se vnamejo in postanejo tako dobri kot Ti.

Hvaljen Jezus!

Moje pisemce bo sicer prepozno prišlo k Vam, ker sem prekasno prejel 2. štev. »Lučke«. Zato Vam nisem mogel prej pisati. Sporočam Vam, da smo dobili Vaš listič tudi v Škofjo Loko. Težko smo ga pričakovali. Že prve številke smo bili zelo vezeli. Najbolj se pa radujem nad »Jezusovimi dnevi«. Vsak dan pišem vanje.

Vas pozdravlja Franc Korbič, 3. r. Škofja Loka.

Odgovor: Želim, da bi bili vsi dnevi Tvojega življenja Jezusovi dnevi. Naj ne bo nobenega večera, da ne bi na-

pravil na ta zlati listič prav mnogo križcev, kot znak, da si se radi Jezusa premagal. —

Z velikim veseljem pričakujem »Lučke z neba«. Zelo se mi dopade ta verski list, ki ga upoštevam jaz in moji starši. Zahvaljujem se Vam za lepe nauke, po katerih se hočem ravnati in jih zvesto izpolnjevati.

Vas pozdravlja

Franc Domaljko, 4. r. Sv. Benedikt v Sl. g.

Odgovor: Le še naprej čitaj s tako velikim navdušenjem našo »Lučko«. Da se boš pa zares mogel po vseh lepih naukih, ki jih bereš v »Lučki«, tudi ravnati, naj Te podpira dobri Jezus!

Častiti g. pater Krizostom!

Tudi jaz sem bil »Lučke z neba« zelo vesel, kajti tudi otroci smo potrebni dobrega nauka in vodnika k Jezusu. Saj pravijo moji starši, če se že v mladosti popolnoma oklenemo Jezusa, ga tudi potem, ko dorastemo ne bomo nikdar zapustili. Vem, da boste s tem listom veliko dobrega napravili; saj je ta list tako prikupljiv, da se mora dopasti vsakemu dobremu otroku. Ko ga dobim, so moje tri sestre in bratec takoj vsi okoli mene in takoj ga moram čitati od začetka, prav do konca. Tudi list »Jezusovi dnevi« se mi dopade, ker se mi zdi kakor šola k popolnosti. Moje tri sestre bi tudi rade take liste, da bi pisale vsak dan, kaj so dobrega storile ali opustile, pa ne vem, kje bi jih še dobil.

Zakaj obhaja »Lučka z neba« na Svečnico glavni praznik, si mislim takole: Ker je »Lučka z neba« tudi kakor goreča sveča, ki nas hoče vžgati za Jezusa.

Prosim, objavite ta spis v Vašem listu.

Lepo Vas pozdravlja Fink Božidar, 5 r. Ljubljana.

Odgovor: Zahvali dobrega Jezusa, ki Ti je dal tako plemenite in blage starše. Pazi, da jim ne boš kdaj z nebogljivostjo grenil življenja! — S tem, da čitaš »Lučko« sestricam in bratu, vršiš apostolsko delo v domači družini. — Listke »Jezusovi dnevi« dobiš v ljubljanskem frančiškanskem samostanu pri uredniku »Lučke«. Pridi ga obiskat! Te bo zelo ljubeznivo sprejel.

Naznanjamo vam, da sta 1. in 2. štev. »Lučke« popolnoma pošli. Tretje številke pa imamo še nekaj v zalogi.

Uredništvo.